

Arrest

nr. 337 862 van 16 december 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 7 september 2015 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 8 september 2015.

1.2. Op 18 december 2015 werd verzoeker als vluchteling erkend.

1.3. Verzoeker werd op 1 oktober 2018 door de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden met uitstel. Op 30 oktober 2019 werd verzoeker door het hof van beroep te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig maanden met uitstel, met uitzondering van acht maanden effectief.

Op 2 december 2019 ontvangt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van de Dienst Vreemdelingenzaken het verzoek om de intrekking van de vluchtelingenstatus te evalueren en advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 8 december 2020 en 7 januari 2021 wordt verzoeker bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord, waarbij hij de mogelijkheid krijgt om redenen voor te leggen waarom hij de vluchtelingenstatus dient te behouden.

Er werd hierna geen beslissing genomen.

1.4. Op 14 augustus 2024 werd verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden, waarvan acht maanden met uitstel.

Op 18 september 2024 ontvangt de commissaris-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken het verzoek om de intrekking van de vluchtelingenstatus te evalueren en advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Verzoeker wordt op 21 maart 2025 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 9 april 2025 in het kader van de nieuwe elementen waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van zijn vluchtelingenstatus te heroverwegen. Verzoeker is niet komen opdagen voor dit persoonlijk onderhoud, noch deelde hij een geldige reden mee waarom hij geen gevolg gaf aan de oproepingsbrief, noch maakte hij schriftelijk binnen de vijftien dagen volgend op de datum van het persoonlijk onderhoud de redenen over waarom zijn status moet worden behouden.

1.5. Op 30 april 2025 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, wordt op 6 mei 2025 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger, sayed van origine en sjiiitisch moslim. U bent geboren in Tezak gelegen in het district Behsud 1 van de provincie Maidan Wardak. Toen u drie jaar oud was verhuisde u met uw gezin naar Iran waar u woonde in de steden Qom en Mashad. Omstreeks 2013 trouwde u met M.(...) F.(...) (CGVS (...)B), de dochter van uw tante H.(...) K.(...) (CGVS (...)). Samen kregen jullie een dochter, Ha.(...). Omwille van de problemen die jullie als Afghaanse vluchtelingen in Iran kenden verlieten jullie Iran en reisden jullie naar België. Op 8 september 2015 deden jullie een verzoek om internationale bescherming. Uw schoonbroers M.(...) A.(...) R.(...) (CGVS (...)), M.(...) M.(...) T.(...) (CGVS (...)) en M.(...) M.(...) Hu.(...) (CGVS 15/17487) verzochten eveneens om internationale bescherming in België.

Op 18 december 2015 werd u de vluchtelingenstatus toegekend.

In 2017 is uw echtgenote van u gescheiden.

Op 1 oktober 2018 werd u door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden met uitstel voor mondelinge bedreiging met aanslag op personen of eigendommen waarop een criminele straf is gesteld en bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is.

Op 30 oktober 2019 werd u door het hof van beroep van Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig maanden met uitstel, met uitzondering van acht maanden effectief, voor ontterende behandeling; mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld; opzettelijke slagen met voorbedachte rade en ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg en opzettelijke slagen met ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg gepleegd tegen de echtgenote of de persoon met wie u samenleefde of samengeleefd had en een duurzame affectieve en seksuele relatie had.

Op 2 december 2019 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 8 december 2020 en 7 januari 2021 gehoord door een medewerker van het CGVS.

Er werd hierna geen beslissing genomen.

Op 14 augustus 2024 werd u door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden, waarvan acht maanden met uitstel, voor mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld; het dragen van voorwerpen en stoffen die niet als wapen zijn ontworpen, met het kennelijk voornemen personen te bedreigen of hen lichamelijk letsel toe te brengen en opzettelijke slagen met voorbedachte rade.

Op 18 september 2024 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw

vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

B. Motivering

U werd op 21 maart 2025 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS op 9 april 2025 in het kader van nieuwe elementen waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van uw vluchtelingenstatus te heroverwegen. Deze oproepingsbrief werd aan u betekend via een ter post aangetekende zending op het laatste adres vermeld in het Rijksregister conform artikel 57/6/7 § 3 van de Vreemdelingenwet (zie uittreksel Rijksregister administratief dossier).

U kwam niet opdagen op uw persoonlijk onderhoud. Evenmin deelde u een geldige reden mee waarom u geen gevolg gaf aan de oproepingsbrief binnen de 15 dagen volgend op de datum van persoonlijk onderhoud noch maakte u schriftelijk en binnen dezelfde termijn de redenen over waarom uw status moet worden behouden. U heeft bijgevolg nagelaten uw medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van uw vluchtelingenstatus.

Aangezien u niet inging op deze uitnodiging heeft het CGVS uw actuele nood aan internationale bescherming inhoudelijk beoordeeld op basis van de elementen in het administratieve dossier en dit overeenkomstig artikel 57/6/7 §4 van de Vreemdelingenwet.

U werd op 18 december 2015 erkend als vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, uw vluchtelingenstatus heden moet worden ingetrokken.

Er moet immers gewezen worden op nieuwe elementen in uw administratief dossier, namelijk ten eerste het arrest van het hof van beroep van Gent van 30 oktober 2019 waaruit blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor ontorende behandeling; mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld; opzettelijke slagen met voorbedachte rade en ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg en opzettelijke slagen met ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg gepleegd tegen de echtgenote of de persoon met wie u samenleefde of samengeleefd had en een duurzame affectieve en seksuele relatie had gehad.

Ten tweede het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, van 14 augustus 2024 waaruit blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld; het dragen van voorwerpen en stoffen die niet als wapen zijn ontworpen, met het kennelijk voornemen personen te bedreigen of hen lichamelijk letsel toe te brengen en opzettelijke slagen met voorbedachte rade.

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het arrest van 30 oktober 2019 en het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 14 augustus 2024.

Een bijzonder ernstig misdrijf is een misdrijf dat gezien de specifieke kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde het meest aantasten. Er moet hierbij rekening worden gehouden met de (1) op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf; (2) de aard van het misdrijf; (3) eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden; (4) de vraag of het misdrijf opzettelijk is gepleegd; (5) de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade; (6) de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure.

Wat de aard van het misdrijf betreft, dient ten eerste verwezen te worden naar het arrest van het hof van beroep van Gent dd. 30 oktober 2019 waarin u definitief veroordeeld werd voor ontorende behandeling; mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld; opzettelijke slagen met voorbedachte rade en ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg (op 5/6 augustus 2018) en opzettelijke slagen met ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg gepleegd tegen de echtgenote of de persoon met wie u samenleefde of samengeleefd had en een duurzame affectieve en seksuele relatie had gehad (op 8 augustus 2018). Uit de feitenvaststelling van het vonnis van 24 december 2018 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, blijkt dat u zich samen met drie medebeklaagden in een studentenkamer in Kortrijk bevond. Een van uw medebeklaagden had het slachtoffer naar de studentenkamer gelokt omdat deze een relatie had met zijn echtgenote. Uit het arrest blijkt dat jullie het slachtoffer hebben onderworpen aan een ontorende behandeling door hem volledig te ontkleden, zijn haren af te snijden, het slachtoffer te dwingen om alcoholische dranken en pikante pepers te nuttigen en hem een pil toe te dienen. De rechtbank en het hof achtten het tevens bewezen dat u slagen en verwondingen hebt toegebracht aan het slachtoffer en uit de feitenvaststelling van het vonnis blijkt dat u een filmpje heeft gemaakt van de slagen en verwondingen die een medebeklaagde aan het slachtoffer heeft toegebracht en dat u deze doorstuurde naar uw toenmalige partner. Tevens bedreigde u het slachtoffer ermee dat hij Kortrijk moest verlaten of dat jullie hem anders zouden vermoorden. De rechter wees erop dat alle beklaagden bij de aankomst, hetzij kort na de aankomst, van het slachtoffer voldoende op de hoogte waren dat hij gelokt werd en dat jullie hem een lesje wilden leren.

De voorbedachtheid werd voldoende bewezen geacht gezien vaststond dat jullie gepoogd hadden om nadien alle mogelijk sporen te wissen door het opkuisen van de bloedsporen, het doen verdwijnen van het gebruikte mes, het afnemen van de gsm van het slachtoffer en het wissen van gegevens uit de gsm van het slachtoffer. Hieruit kan dus ontegensprekelijk worden afgeleid dat u de feiten met opzet pleegde.

Uit het arrest van het hof van beroep van Gent van 30 oktober 2019 blijkt bovendien dat er verzwarende omstandigheden werden weerhouden voor de opzettelijke slagen die plaatsvonden op 5 en 6 augustus 2018 en 8 augustus 2018. U pleegde de opzettelijke slagen die plaatsvonden op 5 en 6 augustus met voorbedachte rade en deze hadden een ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg. De feiten van 8 augustus 2018 werden gepleegd tegen de echtgenote of de persoon met wie u samenleefde of samengeleefd had en een duurzame affectieve en seksuele relatie had gehad en deze hadden eveneens een ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg.

Betreffende de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schadedient er op gewezen dat de slagen en verwondingen die u als mededader hebt toegebracht aan het slachtoffer een ziekte of arbeidsongeschiktheid van minder dan vier maanden hebben veroorzaakt. Terzake dient gewezen te worden op de vaststellingen van het strafdossier en het geneeskundig verslag van Dr. J.(...) B.(...) van 6.08.2018 waaruit blijkt dat het slachtoffer verschillende letsels had opgelopen die ontstaan zijn door stomp geweld (bv. slag, stoot of trap) en scherp geweld (bv. mes). De slagen en verwondingen die u toebracht aan uw toenmalige partner hadden eveneens een ziekte of arbeidsongeschiktheid van minder dan vier maanden tot gevolg. Uit het attest van de behandelend arts blijkt dat zij na uw hardhandig optreden opgenomen werd in het ziekenhuis AZ Groeninge te Kortrijk.

Wat de op de misdrijven gestelde straffen betreft wijst het CGVS er op dat onderende behandeling zoals gedefinieerd in artikel 417 bis derde lid van het Strafwetboek bestraft wordt met een gevangenisstraf van vijftien dagen tot twee jaar en met geldboete van 50 euro tot 300 euro of met een van die straffen alleen, volgens artikel 417 quinquies eerste lid van het Strafwetboek. Hij die, hetzij mondeling, hetzij bij een naamloos of ondertekend geschrift, iemand onder een bevel of onder een voorwaarde, bedreigt met een aanslag op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is, wordt gestraft met gevangenisstraf van zes maanden tot vijf jaar en met geldboete van honderd euro tot vijfhonderd euro volgens artikel 327 eerste lid van het Strafwetboek. Het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen met voorbedachte rade die een ziekte of arbeidsongeschiktheid van minder dan vier maanden hebben veroorzaakt, wordt bestraft met gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en met geldboete van honderd euro tot vijfhonderd euro volgens artikel 399, eerste en tweede lid van het Strafwetboek. Volgens artikel 398 van het Strafwetboek wordt hij die opzettelijk verwondingen of slagen toebrengt, gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met een geldboete van zesentwintig euro tot honderd euro of met een van die straffen alleen. Indien de schuldige het misdrijf gepleegd heeft tegen zijn echtgenoot of de persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft wordt de minimumstraf verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting overeenkomstig artikel 410 lid 1 en 2 van het Strafwetboek.

Bij het bepalen van de strafmaat houdt het hof van beroep van Gent, voor de feiten gepleegd op 5 en 6 augustus 2018, rekening met de aard en de objectieve ernst van de bewezen feiten, de omstandigheid dat het slachtoffer in de val werd gelokt, de onafgebroken reeks van onderende handelingen met als climax de slagen en verwondingen, het niet inroepen van professionele hulp toen het slachtoffer het bewustzijn verloor, het gebrek aan normbesef en het gebrek aan respect voor de fysische en psychische integriteit van het slachtoffer. Daarnaast wordt rekening gehouden met verzachtende omstandigheden zijnde uw jeugdige leeftijd, uw blanco strafverleden, uw sociale situatie en uw financiële draagkracht. Het hof van beroep van Gent oordeelde dat de door de eerste rechter opgelegde straf wetmatig en passend was. U werd door het hof veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden, met uitstel van tenuitvoerlegging voor de duur van drie jaar met uitzondering van 8 maanden effectief en een geldboete van 1000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen, met uitstel van tenuitvoerlegging voor de duur van 3 jaar met uitzondering van 600 euro effectief, dit alles mist naleving van de probatievoorwaarden zoals vermeld in het beroepen vonnis.

Ten tweede dient verwezen te worden naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, van 14 augustus 2024 waaruit blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld; het dragen van voorwerpen en stoffen die niet als wapen zijn ontworpen, met het kennelijk voornemen personen te bedreigen of hen lichamelijk letsel toe te brengen en opzettelijke slagen met voorbedachte rade. Uit de feitenbevinding van het vonnis blijkt dat u op 29 februari 2024 vanuit uw appartement een mondelinge aanvaring had met drie voorbijgangers die te veel lawaai maakten, dat u een mes hebt genomen, naar beneden bent gegaan, klappen hebt uitgedeeld, met een stoel hebt gegooid en met het mes hebt gezwaaid. Tijdens het verhoor door de politie dreigde u er vervolgens mee dat u een bom onder het politiekantoor zou smijten indien er omwille van uw afwezigheid iets met uw zieke moeder zou gebeuren. Uw moeder bleek zich echter in Iran te bevinden. Later tijdens het politieverhoor zei u met een grijs op uw gezicht dat u in Oekraïne in de oorlog ooit één Belg zal pakken en de keel zal oversnijden. Daarnaast werd de politie op 19 mei 2024 ter plaatse geroepen op de Sinksenfeesten in Kortrijk omdat u drie personen

bedreigd had met een stuk glas en duidelijk onder invloed was. Toen de politie ter plaatse kwam wilde u niet opstaan en toen u door de politie werd vastgenomen bleek dat u een mes bij u droeg binnen handbereik. Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, van 14 augustus 2024 blijkt dat er eveneens verzwarende omstandigheden werden weerhouden. Zo handelde u op 29 februari 2024 met voorbedachte rade toen u de slagen en verwondingen toebrengt. De bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met aanslagen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld van 29 februari 2024 en 19 mei 2024 betreffen bovendien een herhaling van wanbedrijf op wanbedrijf met de omstandigheid dat u het misdrijf heeft gepleegd sedert u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van ten minste een jaar bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing op het ogenblik van de nieuwe feiten, en voordat er vijf jaren verlopen waren sinds u uw straf had ondergaan of sinds uw straf verjaard was, namelijk het arrest van het hof van beroep van Gent op 30 oktober 2019.

Wat de op de misdrijven gestelde straffen betreft wijst het CGVS er op dat hij die, hetzij mondeling, hetzij bij een naamloos of ondertekend geschrift, iemand onder een bevel of onder een voorwaarde, bedreigt met een aanslag op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is, wordt gestraft met gevangenisstraf van zes maanden tot vijf jaar en met geldboete van honderd euro tot vijfhonderd euro volgens artikel 327 eerste lid van het Strafwetboek. Volgens artikel 398 eerste en tweede lid van het Strafwetboek wordt hij die opzettelijk met voorbedachte rade verwondingen of slagen toebrengt, gestraft met een gevangenisstraf van een maand tot een jaar en tot geldboete van vijftig euro tot tweehonderd euro of met een van die straffen alleen. Hij die iemand door gebaren of zinnebeelden bedreigt met een aanslag op personen of eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van zesentwintig euro tot honderd euro volgens artikel 329 van het Strafwetboek. Inbreuken op de wet van 8 juni 2006 houdende de regeling van economische en individuele activiteiten met wapens worden volgens artikel 23, eerste lid van deze wet bestraft met een gevangenisstraf van één maand tot vijf jaar en met een geldboete van 100 euro tot 25 000 euro, of met een van deze straffen alleen.

Voor de feiten van 29 februari 2024 en 19 mei 2024 houdt de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk bij het bepalen van de strafmaat rekening met de aard en de ernst van de feiten, de begeleidende omstandigheden en uw persoonlijkheid, zoals die onder meer blijkt uit uw strafrechtelijk verleden. Daarnaast wordt rekening gehouden met verzachtende omstandigheden zijnde uw leeftijd en uw persoonlijke situatie. De rechtbank heeft geoordeeld dat de bewezen verklaarde feiten de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd. U werd door de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 15 maanden, waarvan 8 maanden met uitstel voor een periode van 4 jaar, waarbij het uitstel van de gevangenisstraf gekoppeld was aan de naleving van probatievoorwaarden.

Gelet op deze vaststellingen is ontegensprekelijk aangetoond dat u tot twee keer toe definitief bent veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin dat het een misdrijf betreft die de rechtsorde van de samenleving het meest aantast.

Aan de eerste voorwaarde om te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.

De tweede voorwaarde heeft betrekking op het gevaar voor de samenleving. Er kan in uw hoofdte vastgesteld worden dat er sprake is van een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving. Zo kan worden gesteld dat er sprake is van een werkelijke bedreiging gelet op de definitieve veroordelingen. De misdrijven waarvoor u veroordeeld werd zijn bovendien dermate ernstig dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt. Uw herhaaldelijk gewelddadige en agressieve gedrag, zowel fysiek als verbaal, toont aan dat u een patroon van crimineel gedrag vertoont dat de veiligheid en het welzijn van anderen ernstig in gevaar brengt.

Er kan in dit verband dienstig verwezen worden naar het karakter van de bewezen feiten van 5 en 6 augustus 2018. Ze getuigen van een gebrek aan normbesef en een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer. Er kan in dit verband verder verwezen worden naar de motivering die werd gebruikt in het vonnis van rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk. De rechtbank is van oordeel dat het door u en de andere beklaagden gebruikte geweld geen antwoord is op het geweld aangewend door het slachtoffer. De rechter achtte het onaanvaardbaar dat u en de drie andere beklaagden samenspanden om het slachtoffer een lesje te leren omdat hij een relatie had aangeknoopt met de echtgenote van derde beklaagde. Na deze feiten maakte u zich ook nog schuldig aan slagen en verwondingen ten aanzien van uw toenmalige vriendin met wie u een relatie had. De rechtbank ging niet in op uw verzoek om een werkstraf op te leggen gezien de aard en de ernst van de feiten. Bovendien achtte de rechtbank deze maatregel onvoldoende aangepast aan uw persoonlijkheid gezien u blijf had gegeven van een agressieve ingesteldheid. Een werkstraf zou u onvoldoende het besef bijbrengen om de ernst van de gepleegde en bewezen verklaarde feiten in te zien. Het hof van beroep van Gent achtte de door de rechter opgelegde straf wetmatig en passend en bevestigde het beroepen vonnis. Het hof oordeelde dat deze bestraffing absoluut noodzakelijk was om u tot blijvend normbesef bij te brengen en om verdere recidive in uw hoofdte te voorkomen.

Daarnaast kan ook nog verwezen worden naar het karakter van de bewezen feiten van 29 februari 2024 en 19 mei 2024. Deze zijn ernstig. Ook deze feiten getuigen van een agressieve ingesteldheid en een gebrek

aan respect voor de fysieke integriteit van anderen. Uit het vonnis blijkt dat u niet meer in aanmerking kon komen voor gewoon uitstel en dat uw eerder verleend probatie uitstel werd herroepen in 2022. Ook in het kader van dit dossier pleegde u nieuwe feiten nadat u onder voorwaarden was vrijgelaten. De rechtbank was van oordeel dat een streng signaal noodzakelijk was. Omdat een gevangenisstraf alleen niets zou verhelpen aan uw onderliggende problematieken werd deze gedeeltelijk met uitstel opgelegd. Het uitstel werd gekoppeld aan de naleving van probatievoorwaarden.

Bijkomend dient er op gewezen dat u ook op 1 oktober 2018 door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, reeds veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes maanden met uitstel voor mondelinge bedreiging met aanslag op personen of eigendommen waarop een criminele straf is gesteld en; bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat u de verschillende kansen die u werden geboden, om uw houding ten aanzien van de maatschappij te veranderen na uw eerste veroordeling, nooit heeft benut en dat u uit uw eerste veroordeling geen lessen heeft geleerd en zich onder meer gewapend in de maatschappij begeeft. De bewoordingen in de vonnissen en het arrest tonen ontegensprekelijk aan dat er sprake is van een criminele ingesteldheid in uw hoofd en dat het niet uitgesloten is dat u zijn crimineel gedrag niet nog eens zal herhalen.

U ging niet in op de oproeping om op het onderhoud te verschijnen in het kader van deze procedure. Door te weigeren om verklaringen af te leggen, toont u een manifest gebrek aan medewerking. U biedt geen enkel zicht op uw huidige situatie of op wat u hebt gedaan na uw laatste veroordeling. U bracht geen enkele indicatie bij waaruit moet blijken dat u in de toekomst niet opnieuw zal vervallen in crimineel gedrag. Doordat u zich niet hebt aangemeld voor het onderhoud kan immers niet worden nagegaan of u zich aan uw probatievoorwaarden hebt gehouden. U heeft geen respect getoond voor de fysieke integriteit van anderen en uw handelingen getuigen van een agressieve ingesteldheid. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen, waardoor er ontegensprekelijk een actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving kan worden vastgesteld.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet.

Nadat is vastgesteld dat u aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan, voldoet, moet ten slotte het evenredigheidsbeginsel in acht worden genomen. Dit impliceert dat de bedreiging die u vormt voor de samenleving moet worden afgewogen tegen die rechten die gewaarborgd worden aan personen die over de hoedanigheid van vluchteling beschikken.

Het CGVS merkt in dit verband op dat u nog steeds beschikt over de hoedanigheid van vluchteling en bijgevolg nog steeds beschikt over een aantal rechten zoals bepaald in artikel 14, lid 6 van de Richtlijn 2001/95/EU dd. 13 december 2011. Deze rechten zijn in het Belgische rechtssysteem gegarandeerd omdat ze gelden voor alle personen en vreemdelingen zowel in regelmatig of onregelmatig verblijf. Ook het non-refoulement beginsel is op u van toepassing, zoals blijkt uit het negatief terugkeeradvies in deze beslissing en gelet op artikel 20 Vreemdelingenwet.

Bovendien is de Minister of zijn gemachtigde geenszins verplicht om een einde te stellen aan het verblijf om redenen van openbare orde zoals bepaald in artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot einde verblijf is enkel gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en niet op economische gronden cfr. artikel 23 Vreemdelingenwet. Er wordt hierbij ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Een einde van uw verblijfsrecht is bijgevolg louter hypothetisch.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 31 maart 2025 opgeroepen om op 9 april 2025 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS.

Zoals supra gemotiveerd, was u echter niet aanwezig op het persoonlijk onderhoud. U bracht op geen enkele andere wijze elementen aan voor het eventuele behoud van uw status.

Gelet op deze vaststellingen en het ontbreken van elementen die hier een ander licht kunnen op werpen, is de intrekking van uw vluchtelingenstatus een redelijke maatregel gezien het gevaar u vormt voor de Belgische samenleving.

Wanneer het CGVS van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal heeft middels zijn nota met opmerkingen van 1 juli 2025 de Raad verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

Verzoeker heeft in de voorliggende zaak de Raad echter op 23 juli 2025 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op “een schending van de rechten van verdediging zoals vervat in het algemeen rechtsbeginsel dat oplegt dat de rechtsonderhorige een recht van verdediging”, van de motiveringsvereiste, “zoals vervat in het algemeen rechtsbeginsel en op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm dat de motivering van de bestreden beslissing oplegt”, van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het hoorrecht, van het “algemeen rechtsbeginsel waardoor aan de rechtsonderhorige een eerlijke en objectieve rechtsgang wordt gegarandeerd”, van de beginselen van behoorlijk bestuur van het hoorrecht en het fair-play beginsel, van artikel 440 van het Gerechtelijk Wetboek, van artikel 1 en 2 van het ministerieel besluit van 26 juli 2024 tot vaststelling van de nomenclatuur van punten alsmede de bijlage hierbij, van het vademecum van de B.J.B. en van de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoeker gaat hierbij in op het feit dat zijn strafdossier blijkbaar nooit is meegedeeld en hij geen toegang heeft verkregen tot het gehele dossier. Ook is verzoeker van mening dat de oproeping voor zijn persoonlijk onderhoud zeer vaag is en er geen stukken werden meegestuurd waardoor verzoeker zich zou kunnen voorbereiden op een beslissing met mogelijk ernstige gevolgen voor hem. Verzoeker werpt tevens op dat er een prejudiciële vraag gesteld moet worden aan het Grondwettelijk Hof.

In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6/7, § 3 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “de rechtsregel die toelaat dat overmacht kan

worden ingeroepen". Verzoeker stelt geen oproeping te hebben ontvangen voor zijn persoonlijk onderhoud. Hij meent dat hij op dat moment in de gevangenis zat en dat dit een rechtsgeldige reden is waarom hij niet is verschenen op het persoonlijk onderhoud. Verzoeker stelt verder dat het verzenden van de oproepingsbrief naar de woonplaats vermeld in het rijksregister niet volstaat om vast te stellen dat betrokkene rechtsgeldig is opgeroepen. Verder werpt verzoeker op dat de commissaris-generaal inderdaad heeft voldaan aan zijn verplichting en hem correct en in overeenstemming met de wet heeft opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud maar dat uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat er een vergissing is gebeurd door B-post.

In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 49/2 en 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 en 32 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 14 en 46 van de richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de motiveringsvereiste zoals vervat in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verzoeker wijst op artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet en geeft aan dat de commissaris-generaal niet verplicht is om over te gaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus, hetgeen inhoudt dat er wel degelijk een appreciatiemarge is. Daarnaast stelt verzoeker dat de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 49, §2 van de Vreemdelingenwet een beslissing dient te nemen binnen de 60 werkdagen, dewelke *in casu* niet werd gerespecteerd. Verzoeker wijst voorts op een schending van artikel 8 EVRM en geeft aan dat bij een beslissing over verblijfsrecht er een belangenafweging moet gemaakt worden of het recht op een privé- en gezinsleven niet wordt geschonden. Daarnaast meent verzoeker dat er in de bestreden beslissing geen expliciete verwijzing is naar de actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, nog daargelaten dat een loutere verwijzing zou volstaan. Er wordt nergens gemotiveerd over de gunstige detentiemaatregelen en over de bemiddeling met het slachtoffer. Verzoeker gaat in op zijn Afghaanse herkomst en benadrukt het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om het vluchtelingenstatuut te behouden, minstens om de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Stukken

3.2.1. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker e-mailverkeer tussen zijn advocaat en het CGVS van 4 juni 2025 (stuk 3) toe.

3.2.2. Aan zijn verweernota van 1 juli 2025 voegt de commissaris-generaal een uittreksel van het rijksregister van 30 juni 2025 toe.

3.2.3. Op 22 september 2025 dient verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 11) waaraan hij volgende stavingstukken voegt:

- e-mailverkeer tussen verzoekers advocaat en het CGVS d.d. 4 juni 2025 (stuk 3);
- een cassatiearrest van 21 maart 2025, A.R. nr. F.22.0102.N, R.W. 2024-2025, nr. 42 van 21 juni 2025, p. 1718 (stuk 4);
- een bewijs van tewerkstelling (stuk 5).

3.3. Beoordeling

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot

doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.3.3. Verzoeker voert in het verzoekschrift vooreerst aan dat er een schending voorligt van de rechten van verdediging, van de motiveringsplicht, van het hoorrecht, van het “*algemeen rechtsbeginsel waardoor aan de rechtsonderhorige een eerlijke en objectieve rechtsgang wordt gegarandeerd*”, van de beginselen van behoorlijk bestuur van het hoorrecht en het fair-play beginsel, van artikel 440 van het Gerechtelijk Wetboek, van artikel 1 en 2 van het ministerieel besluit van 26 juli 2024 tot vaststelling van de nomenclatuur van punten alsmede de bijlage hierbij, van het vademecum van de B.J.B. en van de zorgvuldigheidsverplichting. Dit omdat zijn advocaat stukken in verzoekers naam opvroeg bij het CGVS, maar hiervoor een bijzondere volmacht en identiteitsstukken van verzoeker werden gevraagd waardoor hem geweigerd werd om een kopie van het dossier te verkrijgen (zie e-mailverkeer gevoegd aan het verzoekschrift, stuk 3 en opnieuw bijgevoegd bij de aanvullende nota van 22 september 2025). Verzoeker merkt in dit verband op dat het strafdossier blijkbaar nooit is meegedeeld, dit terwijl in de bestreden beslissing een selectie werd gemaakt uit het vonnis en de arresten. Ook wordt er gerefereerd aan gehoren in de bestreden beslissing en is het niet duidelijk of de commissaris-generaal zich hiervoor heeft beroepen op de gehoren zelf, dan wel wat in het vonnis en de arresten staat. Verzoeker hekelt dat de oproeping vaag is en er evenmin stukken werden meegestuurd die hij had kunnen aanwenden om zich voor te bereiden. Verzoeker onderlijnt dat hij het gehele dossier dient te krijgen om doelmatig een beroep te kunnen indienen, zeker aangezien de procedure voor de Raad een schriftelijke procedure is. Verzoeker meent dat er in dit verband een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof moet worden gesteld.

Wat betreft de aangevoerde schending van de hoorplicht dient te worden opgemerkt dat de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn of haar persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn of haar belangen aan te tasten, zonder dat hem of haar de gelegenheid wordt geboden om zijn of haar standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn of haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren. *In casu* blijkt dat verzoeker op 21 maart 2025 rechtsgeldig werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 9 april 2025 in het kader van nieuwe elementen waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van zijn vluchtelingenstatus te heroverwegen (*infra* punt 3.3.4.). Verzoeker kwam evenwel niet opdagen op zijn persoonlijk onderhoud, deelde geen geldige reden mee waarom hij geen gevolg gaf aan de oproepingsbrief binnen de vijftien dagen volgend op de datum van het persoonlijk onderhoud, noch maakte hij schriftelijk en binnen dezelfde termijn de redenen over waarom zijn status moet worden behouden. Verzoeker heeft aldus de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken. Een schending van de hoorplicht kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet doelmatig een beroep heeft kunnen instellen omdat hij niet voorafgaandelijk inzage heeft gekregen in het gehele dossier, dient te worden vastgesteld dat verzoeker overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage heeft. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek aangezien dit inzagerecht enkel geschiedt op aanvraag. Verzoeker en diens advocaat mochten tevens, conform artikel 32 van de Grondwet, het administratief dossier komen inkijken op de zetel van het CGVS en kennis nemen van de inhoud teneinde de verdediging te organiseren. Verder treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in zijn verweernota opmerkt dat er geen enkele rechtsregel bestaat

waaruit blijkt dat de commissaris-generaal verplicht zou zijn om binnen een bepaalde tijdspanne bepaalde stukken over te maken waarbij per e-mail of per fax om wordt verzocht.

De Raad stelt, na lezing van het administratief dossier, met de commissaris-generaal in zijn verweernota vast dat verzoeker op 27 mei 2025 een kopie van het administratief dossier aanvraag per mail aan het CGVS. Op 4 juni 2025 werd aan de advocaat van verzoeker gevraagd om een document in te vullen om toegang te krijgen tot het dossier, deze mail vermeldt *“Eens wij het document ontvangen hebben zullen wij u de gevraagde stukken uit het dossier bezorgen”*. De advocaat van verzoeker heeft diezelfde dag zijn aanstellingsstukken overgemaakt per mail, maar zonder dat het gevraagde document werd ingevuld (zie e-mailverkeer toegevoegd aan verzoekschrift). In de e-mail van het CGVS werd duidelijk gesteld dat dit document eerst ingevuld diende te worden, waarna de gevraagde stukken zouden bezorgd worden. Verzoeker kan niet ontkennen dat dit document niet werd ingevuld.

De Raad merkt tevens op dat, indien verzoeker constateerde dat er geen reactie kwam op zijn laatste e-mail van 4 juni 2025 waarbij hij de aanstellingsstukken overmaakte met het oog op het verkrijgen van een kopie van het administratief dossier, er kon worden verwacht dat hij in deze een diligente houding zou aannemen en het dossier zou gaan inkijken op het CGVS teneinde zijn verdediging voor het verstrijken van de beroepstermijn te kunnen voeren. Verzoeker kan geen rechten ontleen aan het uitblijven van enige reactie van de commissaris-generaal. Bovendien blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoeker op enig moment (na zijn verzoek om kopie van de gevraagde stukken) inzage heeft gevraagd in het administratief dossier of dat dit zou verhinderd geweest zijn door het CGVS. Evenmin brengt verzoeker dergelijke stukken aan waaruit dit zou blijken. Het feit dat de gevraagde stukken niet aan de advocaat van verzoeker werden bezorgd – en dit omdat deze naliet om het gevraagde document in te vullen en terug te bezorgen –, doet dan ook geen afbreuk aan de rechten van verdediging van verzoeker, noch aan het bestaan van deze documenten en hun aanwezigheid in het administratief dossier. Verzoeker draagt immers zelf de verantwoordelijkheid voor een tijdige inzage van het administratief dossier bij het CGVS teneinde het beroep tegen de bestreden beslissing voor te bereiden. Verzoeker toont, in tegenstelling tot wat hij betoogt in het verzoekschrift, niet aan dat hij geen gebruik heeft kunnen maken van zijn inzagerecht met toepassing van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. De verwijzing naar het cassatiearrest van 21 maart 2025 (aanvullende nota van 23 juli 2025, stuk 4), dat overigens betrekking heeft op een fiscale procedure, is dan ook niet dienstig.

De stelling van verzoeker dat alle gegevens en vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gesteund op voorhand aan hem hadden moeten worden overgemaakt en het voorwerp moesten uitmaken van het debat kan evenmin worden aangenomen. De Raad merkt op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure betreft. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op de beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat de betreffende vonnissen en arresten zich in het administratief dossier bevinden, dat verzoeker had kunnen inkijken, zoals hierboven uiteengezet.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat zijn oproeping voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS inzake de intrekking van de aan hem toegekende vluchtelingenstatus vaag is en de stukken niet werden meegestuurd, slaagt hij er evenmin in te overtuigen. Nergens uit de Kwalificatierichtlijn of het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: KB CGVS), noch uit enige andere rechtsregel volgt dat de commissaris-generaal een gedetailleerde omschrijving moet geven in de oproeping betreffende de redenen waarom een intrekking van de vluchtelingenstatus wordt overwogen. Uit verzoekers oproeping blijkt overigens dat wel degelijk werd vermeld dat de intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus werd overwogen omwille van een nieuw element waaruit blijkt dat verzoeker strafrechtelijk veroordeeld werd. Dergelijke omschrijving volstaat.

3.3.4. In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker aan de Raad om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof: *“Schenden artikel 39/2 & 1, Art. 39/57.28 1.1 Art. 39/60 het gelijkheidsbeginsel in zake “oude stukken” dus reeds bestaande stukken die door een verwerende partij niet worden medegedeeld het gelijkheidsbeginsel in zover de verzoekende binnen de grenzen van het voorwerp en de oorzaak van de rechtsovername van de bestaande vordering de rechtsgrond van de vordering niet kan wijzigen of nog niet medegedeelde gegevens of gegevens die berusten op een bepaalde interpretatie van gegevens die vatbaar kunnen zijn voor debat nog kan betwisten nu er de verplichting is om zowel in rechte als in feite al van meet af aan alles op te nemen in de beroepsakte.”*

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker in zijn vraagstelling uitgaat van een verkeerde premisse gelet op het gestelde in artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet en gelet op voormelde vaststellingen met betrekking

tot de mogelijkheid voor en verantwoordelijkheid van verzoeker in het kader van het inzagerecht in het administratief dossier.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 26, § 2, derde lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, een rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, niet gehouden is tot het stellen van een prejudiciële vraag wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen. Gelet op het feit dat uit het voorgaande blijkt dat *in casu* klaarblijkelijk geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet voorligt en het feit dat de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor cassatie bij de Raad van State, is de Raad overeenkomstig artikel 26, § 2, derde lid van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof, dan ook niet verplicht om de opgeworpen prejudiciële vragen te stellen. Op het verzoek van verzoekers om voormelde prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof wordt dan ook niet ingegaan.

3.3.5. Verzoeker hekelt voorts in voorliggend verzoekschrift dat hij geen oproeping heeft ontvangen en hierdoor niet is verschenen op het “*derde*” persoonlijk onderhoud. Hij meent dat hij op dat moment in de gevangenis zat en dat dit een rechtsgeldige reden is waarom hij niet is verschenen op het persoonlijk onderhoud. Verzoeker stelt verder dat het verzenden van de oproepingsbrief naar de woonplaats vermeld in het rijksregister niet volstaat om vast te stellen dat betrokkene rechtsgeldig is opgeroepen. Verder werpt verzoeker op dat de commissaris-generaal inderdaad heeft voldaan aan zijn verplichting en hem correct en in overeenstemming met de wet heeft opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud maar dat uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat er een vergissing is gebeurd door B-post.

De Raad stelt vast dat, overeenkomstig artikel 57/6/7, §3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de oproeping voor een persoonlijk onderhoud bij een aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs verstuurd wordt naar het laatst vermelde adres in het rijksregister. Een kopie van deze oproeping wordt per gewone post naar de effectieve woonplaats van de betrokkene verstuurd indien de commissaris-generaal daarover is ingelicht en deze van latere datum is dan het adres vermeld in het Rijksregister. Uit het in het administratief dossier opgenomen uittreksel van het rijksregister van 28 februari 2025 blijkt dat het daarop laatst vermelde adres overeenstemt met het adres waarnaar de oproeping van 21 maart 2025 aangetekend werd verstuurd. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk rechtsgeldig werd opgeroepen. Dat er zich een vergissing zou hebben voorgedaan van de postdiensten en er aldus een situatie van overmacht voorligt omdat op de enveloppe van de aangetekende zending voor de oproeping voor het persoonlijk onderhoud staat te lezen dat de geadresseerde geen briefwisseling op dat adres ontvangt, terwijl verzoeker de bestreden beslissing op datzelfde adres wel correct heeft aangekreten, kan allerminst overtuigen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker intussen een ander adres heeft waarop de bestreden beslissing rechtsgeldig werd ter kennis gebracht, zodat er geen sprake is van ‘dezelfde’ adressen. In casu blijkt uit het voorgaande evenwel dat de commissaris-generaal verzoeker op rechtsgeldige wijze heeft opgeroepen, te meer daar verzoeker zelf in het verzoekschrift aangeeft dat de commissaris-generaal heeft voldaan aan zijn verplichting en hem correct en in overeenstemming met de wet heeft opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud. Het is de Raad overigens niet duidelijk op welke oproeping verzoeker doelt van “10 maart 2015” voor de “*terechtzing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 april 2015*”.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift poneert dat hij op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud in de gevangenis zat en hierdoor niet aanwezig kon zijn bij het persoonlijk onderhoud, brengt hij hiervan geen enkel begin van bewijs bij. De Raad merkt in dit kader vooreerst op dat het aan verzoeker is om, indien hij niet aanwezig kon zijn tijdens het persoonlijk onderhoud omwille van gevangenschap, dit binnen de vijftien dagen na de geplande datum van het onderhoud mee te delen aan de commissaris-generaal samen met de redenen die volgens hem het behoud van zijn vluchtelingenstatus rechtvaardigen. Verzoeker heeft echter nagelaten dit te doen. Bovendien kan uit het in het administratief dossier opgenomen uittreksel van het rijksregister van 28 februari 2025 niet worden afgeleid dat verzoeker in de gevangenis zat op het moment van oproeping en op het moment van het persoonlijk onderhoud. Uit het recentere uittreksel van het rijksregister, dat de commissaris-generaal aan zijn verweernota voegt, blijkt overigens dat verzoeker tussen 19 mei 2024 en 14 augustus 2024 in hechtenis zat en dus niet op het moment van (de oproeping voor) het persoonlijk onderhoud.

3.3.6. Overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van diezelfde wet in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet aan de commissaris-generaal geen verplichting oplegt om over te gaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus, hetgeen inhoudt dat er wel degelijk een appreciatiemarge is, stelt de Raad vast dat voormeld artikel de commissaris-generaal uitdrukkelijk toelaat om de vluchtelingenstatus in te trekken wanneer een vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief werd veroordeeld voor het plegen van een bijzonder ernstig misdrijf op het Belgisch grondgebied. In casu komt de commissaris-generaal op basis van een omstandige, in de bestreden beslissing opgenomen, motivering tot de conclusie dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan een bijzonder ernstig misdrijf en een gevaar vormt voor de samenleving zoals blijkt uit hetgeen volgt.

De Raad herhaalt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tot de conclusie komt dat de vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken omdat verzoeker definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, maar er wordt geadviseerd dat verzoeker noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar zijn land van herkomst en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen.

3.3.7. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus, in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De wetgever heeft de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ niet gedefinieerd in artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet. De wil van de wetgever dient bijgevolg afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden.

De memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming zet op omstandige wijze uiteen dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ geenszins beperkt is tot ‘misdaden’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek:

“Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infraction”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infraction”. Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig.” (zie wetsontwerp, Parl.St. Kamer 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 16-17). Voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ gaf de staatssecretaris er immers “de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten.” (zie verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, Parl.St. Kamer 2014-2015, nr. 54-1197/003, p. 24-25). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een ‘misdad’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het zijn de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor de verzoeker veroordeeld werd die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet omvat de hypothesen waarin de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus volgens de Kwalificatierichtlijn kan of moet intrekken. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn en dient aldus richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn, dat handelt over de intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus, bepaalt in zijn vierde en zesde lid als volgt:

“4. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie aan een vluchteling verleende status intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer:

a) er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt;

b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

6. Personen op wie lid 4 of lid 5 van toepassing is, genieten de rechten die zijn vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève of daarmee vergelijkbare rechten, voor zover zij in de lidstaat aanwezig zijn.”

De cumulatieve aard van de door het Unierecht gestelde voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan

Het Unierecht voorziet in de mogelijkheid tot intrekking van de vluchtelingenstatus wanneer de vluchteling een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt, omdat hij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn bepaalt immers dat de lidstaten de aan een vluchteling verleende status kunnen intrekken (beëindigen of weigeren te verlenen) wanneer hij een gevaar vormt voor de samenleving waar hij zich bevindt, omdat hij veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Het Hof van Justitie heeft in arrest XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542 – en hernomen in arrest Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A. van 6 juli 2023 in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 en arrest Budesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A. in de zaak C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540 beiden van diezelfde datum – geoordeeld dat de vluchtelingenstatus op grond van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn alleen kan worden ingetrokken wanneer aan twee afzonderlijke, cumulatieve voorwaarden is voldaan. Zo moet de verzoeker definitief zijn veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf én dient te worden aangetoond dat deze een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt. De omstandigheid dat aan één van deze twee voorwaarden is voldaan volstaat aldus niet om aan te tonen dat ook aan de tweede voorwaarde is voldaan. Het enkele feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf volstaat niet om aan te tonen dat er sprake is van een bedreiging voor de samenleving van de lidstaat waar deze zich bevindt (punt 43-45).

Verder verduidelijkt het Hof van Justitie in voormeld arrest van 6 juli 2023 dat de verwerende partij, respectievelijk de Raad voor de toepassing van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn moeten vaststellen dat de bedreiging die de verzoeker vormt in de zin van dat artikel reëel, actueel en voldoende ernstig is. Het Hof voegt hieraan toe dat het aan de bevoegde autoriteit toekomt om voor elk individueel geval alle omstandigheden van het specifieke geval te onderzoeken. Bovendien moet de intrekking van de vluchtelingenstatus een aan die bedreiging evenredige maatregel zijn.

In casu ligt de bewijslast bij de commissaris-generaal die zich op een uitzonderingssituatie beroept. Hierbij dient de commissaris-generaal een zorgvuldig onderzoek te voeren.

In punt 62 van het arrest van het Hof van Justitie van 6 juli 2023, C-8/22 onderstreept het Hof dat: *“In deze context, en met name gelet op het feit dat artikel 45, lid 3, van richtlijn 2013/32 bepaalt dat het besluit van de bevoegde autoriteit tot intrekking van de internationale bescherming vermeldt op welke feitelijke en juridische argumenten het is gebaseerd, moet de bevoegde autoriteit over alle relevante informatie beschikken en in het licht van die informatie zelf alle specifieke omstandigheden van het geval beoordelen, teneinde de strekking van haar besluit te bepalen en dit volledig te motiveren [zie in die zin arrest van 22 september 2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság e.a., C-159/21, EU:C:2022:708, punt 80].”*

Daarenboven bepaalt artikel 49, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet:

“De minister of zijn gemachtigde zendt onverwijld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen elk element in zijn bezit over dat een beslissing tot intrekking op basis van artikel 55/3/1 zou kunnen rechtvaardigen. Behoudens uitdrukkelijke aanwijzing in die zin, vormt het overzenden van dergelijke elementen geen vraag tot intrekking van het statuut in de zin van het tweede lid.”

De eerste voorwaarde van de definitieve veroordeling voor een 'bijzonder ernstig misdrijf'

1. Het Hof van Justitie spreekt zich in het arrest Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A. van 6 juli 2023, in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 – onder meer – uit over de vraag wat verstaan moet worden onder een definitieve veroordeling voor een 'bijzonder ernstig misdrijf' in de zin van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn en aan de hand van welke criteria een misdrijf als zodanig, te weten 'bijzonder ernstig', kan worden aangemerkt.

Het Hof van Justitie oordeelde in dit verband dat artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn alleen kan worden toegepast op een verzoeker die definitief is veroordeeld voor een misdrijf dat gezien de "*specifieke kenmerken*" ervan kan worden geacht "*uitzonderlijk ernstig*" te zijn, in die zin dat het behoort tot "*de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten*". Hierbij dient rekening te worden gehouden met de keuzen die in het kader van het strafrechtstelsel van de betrokken lidstaat zijn gemaakt met betrekking tot de aanduiding van de misdrijven die de rechtsorde van de samenleving het meest aantasten (punt 37-38).

Het Hof van Justitie wees er in voornoemd arrest op dat, aangezien artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn ziet op een definitieve veroordeling voor een 'bijzonder ernstig misdrijf' in het enkelvoud, en zij strikt moet worden uitgelegd aangezien zij een afwijking vormt van de in artikel 13 van voormelde richtlijn geformuleerde regel dat de lidstaten de vluchtelingenstatus verlenen aan derdelanders die voldoen aan de voorwaarden om als vluchteling te worden beschouwd (zie naar analogie HvJ 13 september 2018, Ahmed, C-369/17, ECLI:EU:C:2018:713, punt 52), de toepassing ervan alleen gerechtvaardigd kan zijn in geval van een definitieve veroordeling voor een misdrijf dat afzonderlijk beschouwd onder het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' valt, hetgeen veronderstelt dat het van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten, met dien verstande dat deze mate van ernst niet kan worden bereikt door een cumulatie van afzonderlijke strafbare feiten die op zichzelf geen bijzonder ernstig misdrijf vormen (punt 27 en 39).

Bovendien, aldus het Hof van Justitie, moet bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf waarvoor de verzoeker is veroordeeld rekening worden gehouden met "*alle omstandigheden van het betrokken geval*". In dit verband is de motivering van de veroordeling van aanzienlijk belang voor de vaststelling van die omstandigheden, voor zover daarin uitdrukking wordt gegeven aan de beoordeling door de bevoegde strafrechter van het gedrag van de verzoeker (punt 40).

Onder de andere omstandigheden waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling of een misdrijf de vereiste uitzonderlijke ernst bereikt, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten, zijn naar het oordeel van het Hof van Justitie voorts vooral de aard en de hoogte van de op het misdrijf gestelde straf – en a fortiori van de daadwerkelijk opgelegde straf – van essentieel belang (punt 41).

Alleen een misdrijf dat een grond vormde om een straf op te leggen die in het licht van de in de betrokken lidstaat gebruikelijke strafmaat bijzonder zwaar is, kan worden beschouwd als een 'bijzonder ernstig misdrijf' in de zin van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn (punt 42).

Naast de straf die op een misdrijf staat en de feitelijk opgelegde straf dient volgens het Hof van Justitie verder rekening te worden gehouden met de aard van het gepleegde misdrijf, voor zover daaruit blijkt in welke mate de rechtsorde van de betrokken samenleving is aangetast, en met alle omstandigheden rond het plegen van het misdrijf, onder meer eventuele verzachtende of verzwarende omstandigheden, de vraag of het misdrijf al dan niet opzettelijk is gepleegd en de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade (punt 43).

De aard van de strafprocedure die wordt toegepast om het betrokken misdrijf te bestraffen kan luidens het Hof van Justitie eveneens van belang zijn, meer bepaald indien deze een afspiegeling vormt van de ernst die de met de strafrechtelijke vervolging belaste autoriteiten aan dat misdrijf hebben toegekend. Daarentegen kan geen rekening worden gehouden met de eventuele weerklink van het betrokken misdrijf in de media of bij het publiek, gelet op het feit dat een dergelijke omstandigheid wezenlijk subjectief en bijkomstig van aard is (punt 44-45).

Gelet op hetgeen voorafgaat dient de eerste, afzonderlijke Unierechtelijke voorwaarde om de vluchtelingenstatus te kunnen intrekken, conform voornoemd arrest van het Hof van Justitie van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, aldus te worden opgevat dat er sprake moet zijn van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dat gezien de kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten. Om te beoordelen of een misdrijf waarvoor de betrokken definitief is veroordeeld van een dergelijke ernst is moet rekening gehouden worden met de op dat misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf, de

aard van het misdrijf, eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden, de vraag of het misdrijf al dan niet opzettelijk is gepleegd, de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade alsmede met de voor de bestrafing van het misdrijf gevolgde procedure. (punt 48 en HvJ 6 juli 2023, Budesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A, nr. C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, punt 30).

Aangezien, zo weze herhaald, bij de beoordeling van het betrokken misdrijf rekening moet worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het betrokken geval zijn de hiervoor weergegeven beoordelingscriteria niet uitputtend en kunnen zij in voorkomend geval worden aangevuld met verdere criteria (punt 46).

2. Verzoeker wordt bij het in het administratief dossier opgenomen arrest van het hof van beroep van Gent van 30 oktober 2019 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden met uitstel, met uitzondering van acht maanden effectief voor (i) ontorende behandeling; (ii) mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld; (iii) opzettelijke slagen met voorbedachten rade en ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg en (iv) opzettelijke slagen met ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg gepleegd tegen de echtgenote of de persoon met wie hij samenleefde of samengeleefd had en een duurzame affectieve en seksuele relatie had. In het bij het administratief dossier opgenomen vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, van 14 augustus 2024 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden, waarvan acht maanden met uitstel, voor (i) mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarden met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld; (ii) het dragen van voorwerpen en stoffen die niet als wapen zijn ontworpen, met het kennelijk voornemen personen te bedreigen of hen lichamelijk letsel toe te brengen en (iii) opzettelijke slagen met voorbedachten rade.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden overwogen dat verzoeker tot twee maal toe definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf:

“Wat de aard van het misdrijf betreft, dient ten eerste verwezen te worden naar het arrest van het hof van beroep van Gent dd. 30 oktober 2019 waarin u definitief veroordeeld werd voor ontorende behandeling; mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld; opzettelijke slagen met voorbedachte rade en ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg (op 5/6 augustus 2018) en opzettelijke slagen met ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg gepleegd tegen de echtgenote of de persoon met wie u samenleefde of samengeleefd had en een duurzame affectieve en seksuele relatie had gehad (op 8 augustus 2018). Uit de feitenvaststelling van het vonnis van 24 december 2018 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, blijkt dat u zich samen met drie medebeklaagden in een studentenkamer in Kortrijk bevond. Een van uw medebeklaagden had het slachtoffer naar de studentenkamer gelokt omdat deze een relatie had met zijn echtgenote. Uit het arrest blijkt dat jullie het slachtoffer hebben onderworpen aan een ontorende behandeling door hem volledig te ontkleden, zijn haren af te snijden, het slachtoffer te dwingen om alcoholische dranken en pikante pepers te nuttigen en hem een pil toe te dienen. De rechtbank en het hof achtten het tevens bewezen dat u slagen en verwondingen hebt toegebracht aan het slachtoffer en uit de feitenvaststelling van het vonnis blijkt dat u een filmpje heeft gemaakt van de slagen en verwondingen die een medebeklaagde aan het slachtoffer heeft toegebracht en dat u deze doorstuurde naar uw toenmalige partner. Tevens bedreigde u het slachtoffer ermee dat hij Kortrijk moest verlaten of dat jullie hem anders zouden vermoorden. De rechter wees erop dat alle beklaagden bij de aankomst, hetzij kort na de aankomst, van het slachtoffer voldoende op de hoogte waren dat hij gelokt werd en dat jullie hem een lesje wilden leren.

De voorbedachtheid werd voldoende bewezen geacht gezien vaststond dat jullie gepoogd hadden om nadien alle mogelijk sporen te wissen door het opkuisen van de bloedsporen, het doen verdwijnen van het gebruikte mes, het afnemen van de gsm van het slachtoffer en het wissen van gegevens uit de gsm van het slachtoffer. Hieruit kan dus ontegensprekelijk worden afgeleid dat u de feiten met opzet pleegde.

Uit het arrest van het hof van beroep van Gent van 30 oktober 2019 blijkt bovendien dat er verzwarende omstandigheden werden weerhouden voor de opzettelijke slagen die plaatsvonden op 5 en 6 augustus 2018 en 8 augustus 2018. U pleegde de opzettelijke slagen die plaatsvonden op 5 en 6 augustus met voorbedachte rade en deze hadden een ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg. De feiten van 8 augustus 2018 werden gepleegd tegen de echtgenote of de persoon met wie u samenleefde of samengeleefd had en een duurzame affectieve en seksuele relatie had gehad en deze hadden eveneens een ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg.

Betreffende de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade dient er op gewezen dat de slagen en verwondingen die u als mededader hebt toegebracht aan het slachtoffer een ziekte of arbeidsongeschiktheid van minder dan vier maanden hebben veroorzaakt. Terzake dient gewezen te worden op de vaststellingen van het strafdossier en het geneeskundig verslag van Dr. J.(...) B.(...) van 6.08.2018 waaruit blijkt dat het slachtoffer verschillende letsels had opgelopen die ontstaan zijn door stomp geweld (bv.

slag, stoot of trap) en scherp geweld (bv. mes). De slagen en verwondingen die u toebracht aan uw toenmalige partner hadden eveneens een ziekte of arbeidsongeschiktheid van minder dan vier maanden tot gevolg. Uit het attest van de behandelend arts blijkt dat zij na uw hardhandig optreden opgenomen werd in het ziekenhuis AZ Groeninge te Kortrijk.

Wat de op de misdrijven gestelde straffen betreft wijst het CGVS er op dat onderende behandeling zoals gedefinieerd in artikel 417 bis derde lid van het Strafwetboek bestraft wordt met een gevangenisstraf van vijftien dagen tot twee jaar en met geldboete van 50 euro tot 300 euro of met een van die straffen alleen, volgens artikel 417 quinquies eerste lid van het Strafwetboek. Hij die, hetzij mondeling, hetzij bij een naamloos of ondertekend geschrift, iemand onder een bevel of onder een voorwaarde, bedreigt met een aanslag op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is, wordt gestraft met gevangenisstraf van zes maanden tot vijf jaar en met geldboete van honderd euro tot vijfhonderd euro volgens artikel 327 eerste lid van het Strafwetboek. Het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen met voorbedachte rade die een ziekte of arbeidsongeschiktheid van minder dan vier maanden hebben veroorzaakt, wordt bestraft met gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en met geldboete van honderd euro tot vijfhonderd euro volgens artikel 399, eerste en tweede lid van het Strafwetboek. Volgens artikel 398 van het Strafwetboek wordt hij die opzettelijk verwondingen of slagen toebrengt, gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met een geldboete van zesentwintig euro tot honderd euro of met een van die straffen alleen. Indien de schuldige het misdrijf gepleegd heeft tegen zijn echtgenoot of de persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft wordt de minimumstraf verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting overeenkomstig artikel 410 lid 1 en 2 van het Strafwetboek.

Bij het bepalen van de strafmaat houdt het hof van beroep van Gent, voor de feiten gepleegd op 5 en 6 augustus 2018, rekening met de aard en de objectieve ernst van de bewezen feiten, de omstandigheid dat het slachtoffer in de val werd gelokt, de onafgebroken reeks van onderende handelingen met als climax de slagen en verwondingen, het niet inroepen van professionele hulp toen het slachtoffer het bewustzijn verloor, het gebrek aan normbesef en het gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer. Daarnaast wordt rekening gehouden met verzachtende omstandigheden zijnde uw jeugdige leeftijd, uw blanco strafverleden, uw sociale situatie en uw financiële draagkracht. Het hof van beroep van Gent oordeelde dat de door de eerste rechter opgelegde straf wetmatig en passend was. U werd door het hof veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden, met uitstel van tenuitvoerlegging voor de duur van drie jaar met uitzondering van 8 maanden effectief en een geldboete van 1000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen, met uitstel van tenuitvoerlegging voor de duur van 3 jaar met uitzondering van 600 euro effectief, dit alles mist naleving van de probatievoorwaarden zoals vermeld in het beroepen vonnis.

Ten tweede dient verwezen te worden naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, van 14 augustus 2024 waaruit blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld; het dragen van voorwerpen en stoffen die niet als wapen zijn ontworpen, met het kennelijk voornemen personen te bedreigen of hen lichamelijk letsel toe te brengen en opzettelijke slagen met voorbedachte rade. Uit de feitenbevinding van het vonnis blijkt dat u op 29 februari 2024 vanuit uw appartement een mondelinge aanvaring had met drie voorbijgangers die te veel lawaai maakten, dat u een mes hebt genomen, naar beneden bent gegaan, klappen hebt uitgedeeld, met een stoel hebt gegooid en met het mes hebt gezwaaid. Tijdens het verhoor door de politie dreigde u er vervolgens mee dat u een bom onder het politiekantoor zou smijten indien er omwille van uw afwezigheid iets met uw zieke moeder zou gebeuren. Uw moeder bleek zich echter in Iran te bevinden. Later tijdens het politieverhoor zei u met een grijns op uw gezicht dat u in Oekraïne in de oorlog ooit één Belg zal pakken en de keel zal oversnijden. Daarnaast werd de politie op 19 mei 2024 ter plaatse geroepen op de Sinksenfeesten in Kortrijk omdat u drie personen bedreigd had met een stuk glas en duidelijk onder invloed was. Toen de politie ter plaatse kwam wilde u niet opstaan en toen u door de politie werd vastgenomen bleek dat u een mes bij u droeg binnen handbereik.

Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, van 14 augustus 2024 blijkt dat er eveneens verzwarende omstandigheden werden weerhouden. Zo handelde u op 29 februari 2024 met voorbedachte rade toen u de slagen en verwondingen toebracht. De bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met aanslagen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld van 29 februari 2024 en 19 mei 2024 betreffen bovendien een herhaling van wanbedrijf op wanbedrijf met de omstandigheid dat u het misdrijf heeft gepleegd sedert u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van ten minste een jaar bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing op het ogenblik van de nieuwe feiten, en voordat er vijf jaren verlopen waren sinds u uw straf had ondergaan of sinds uw straf verjaard was, namelijk het arrest van het hof van beroep van Gent op 30 oktober 2019.

Wat de op de misdrijven gestelde straffen betreft wijst het CGVS er op dat hij die, hetzij mondeling, hetzij bij een naamloos of ondertekend geschrift, iemand onder een bevel of onder een voorwaarde, bedreigt met een aanslag op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is, wordt gestraft met gevangenisstraf van zes maanden tot vijf jaar en met geldboete van honderd euro tot vijfhonderd euro volgens artikel 327 eerste lid van het Strafwetboek. Volgens artikel 398 eerste en tweede lid van het Strafwetboek wordt hij die opzettelijk met voorbedachte rade verwondingen of slagen toebrengt, gestraft met een gevangenisstraf van een maand tot een jaar en tot geldboete van vijftig euro tot tweehonderd euro of met

een van die straffen alleen. Hij die iemand door gebaren of zinnebeelden bedreigt met een aanslag op personen of eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van zesentwintig euro tot honderd euro volgens artikel 329 van het Strafwetboek. Inbreuken op de wet van 8 juni 2006 houdende de regeling van economische en individuele activiteiten met wapens worden volgens artikel 23, eerste lid van deze wet bestraft met een gevangenisstraf van één maand tot vijf jaar en met een geldboete van 100 euro tot 25 000 euro, of met een van deze straffen alleen.

Voor de feiten van 29 februari 2024 en 19 mei 2024 houdt de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk bij het bepalen van de strafmaat rekening met de aard en de ernst van de feiten, de begeleidende omstandigheden en uw persoonlijkheid, zoals die onder meer blijkt uit uw strafrechtelijk verleden. Daarnaast wordt rekening gehouden met verzachtende omstandigheden zijnde uw leeftijd en uw persoonlijke situatie. De rechtbank heeft geoordeeld dat de bewezen verklaarde feiten de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd. U werd door de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 15 maanden, waarvan 8 maanden met uitstel voor een periode van 4 jaar, waarbij het uitstel van de gevangenisstraf gekoppeld was aan de naleving van probatievoorwaarden.

Gelet op deze vaststellingen is ontegensprekelijk aangetoond dat u tot twee keer toe definitief bent veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin dat het een misdrijf betreft die de rechtsorde van de samenleving het meest aantast."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan.

Gelet op de aard van de door verzoeker gepleegde feiten, de verzwarende omstandigheden die in hoofde van verzoeker in rekening werden gebracht, de vaststelling dat verzoeker overduidelijk handelde met opzet, de aard en de omvang van de schade die de door verzoeker gepleegde misdrijven met zich brachten en de door het hof van beroep te Gent en de rechtbank van eerste aanleg van West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk aan verzoeker opgelegde gevangenisstraf en geldboete, dient te worden besloten dat afdoende is aangetoond dat verzoeker tot twee maal toe definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf, in die zin dat dit misdrijf de rechtsorde van de samenleving het meest aantast. Door dit eenvoudigweg te ontkennen en te poneren dat de persoonlijke onderhouden van 8 december 2020 en 7 januari 2021 bijvoorbeeld *"inzicht kunnen geven in de persoon van de betrokkene of een band kunnen aangeven met de feiten die de verzoekende partij heeft meegemaakt in het land van herkomst, in die zin dat één en ander een verklaring of verschoning kan bieden nopens deze feiten of zelfs de eventuele recenter feiten"* zonder hieromtrent evenwel enige verdere concrete duiding te geven en abstractie makend van het gegeven dat verzoeker in het kader van de thans voorliggende intrekking van zijn vluchtelingenstatus niet is ingegaan op de oproeping voor een persoonlijk onderhoud bij het CGVS (*supra*), doet verzoeker aan deze conclusie geenszins afbreuk.

Aan de eerste, afzonderlijke voorwaarde om overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.

De tweede voorwaarde van het 'gevaar voor de samenleving' van de lidstaat waarin de verzoeker zich bevindt

1. Noch de Kwalificatierichtlijn, noch de Vreemdelingenwet definiëren het begrip 'gevaar voor de samenleving'.

De rechtspraak van het Hof van Justitie geeft echter aan dat het begrip 'gevaar voor de samenleving' veronderstelt dat er sprake is van een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Aldus dient rekening te worden gehouden met het persoonlijk gedrag van de verzoeker. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke bedreiging dienen de verwerende partij en de Raad rekening te houden met alle omstandigheden van het betrokken individuele geval (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 47-65; HvJ 6 juli 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A., C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543, punt 54; HvJ 6 juli 2023, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/AA, C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, punt 32).

Voorts impliceert in het algemeen de vaststelling van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving weliswaar dat bij verzoeker een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 6 juli 2023, XXX/tegen commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 63; HvJ 2 mei 2018, K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 56). Hieromtrent heeft het Hof van Justitie in eerdere

rechtspraak geoordeeld dat dit onder meer het geval is wanneer het gedrag van de verzoeker aantoonbaar dat hij van een houding getuigt die de in de artikelen 2 en 3 van het Verdrag van de Europese Unie bedoelde fundamentele waarden als de menselijke waardigheid en de mensenrechten aantast, wat op zich een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan opleveren (mutatis mutandis HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, punt 60). Deze rechtspraak heeft het Hof van Justitie ontwikkeld in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, doch kan voor de toepassing van de interpretatie van de Kwalificatierichtlijn hiernaar verwezen worden, daar het Hof van Justitie eveneens verwijst naar voormeld arrest in punt 67 van C-8/22. Echter, motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. Aldus dient er in principe een inschatting gemaakt te worden van een toekomstig gedrag van de verzoeker. Het feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf is van bijzonder belang, aangezien de Uniewetgever specifiek heeft verwezen naar het bestaan van een dergelijke veroordeling en deze, afhankelijk van de omstandigheden rond het plegen van dat misdrijf, kan bijdragen tot de vaststelling van het bestaan van een reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 63). Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat er sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de samenleving vormt.

Wat in het bijzonder het actuele karakter van een dergelijke bedreiging betreft, volgt uit de rechtspraak van het Hof dat deze gevolgtrekking niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de verzoeker, kan worden gemaakt (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 64; HvJ 13 september 2016, Secretary of State for the Home Department/CS, C-304/14, ECLI:EU:C:2016:674, punt 41). Er kan geen stelselmatige en automatische koppeling worden gemaakt tussen een strafrechtelijke veroordeling tot een bijzonder ernstig misdrijf en de intrekking van de vluchtelingenstatus. Wanneer de verzoeker geen redenen aandraagt waarom hij niet langer een bedreiging voor de samenleving vormt, mag de verwerende partij niet zonder meer aannemen dat uit het bestaan van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf blijkt dat de verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 65).

Bovendien, hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking, des te meer moeten de verwerende partij, respectievelijk de Raad rekening houden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 64). Zo kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering van belang zijn bij de inschatting van de bedreiging (mutatis mutandis HvJ 13 september 2016, Alfredo Rendón Marín/Administración del Estado, C-165/14, ECLI:EU:C:2016:675, punt 65). De eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen kan echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (mutatis mutandis HvJ 2 mei 2018, K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 58).

2. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd werd wat betreft de link tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar van de samenleving. Bovendien is de enkele motivering dat het niet uitgesloten is dat hij zijn crimineel gedrag in de toekomst zal herhalen voor hem duidelijk onvoldoende.

De Raad is ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren, rekening houdend met het geheel van elementen dat hem door beide partijen ter kennis is gebracht.

De vaststelling dat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving impliceert over het algemeen dat bij de verzoeker een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar dat het ook zo kan zijn dat het gedrag in het verleden op zich voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging. In casu werd verzoeker door het hof van beroep te Gent in oktober 2019 veroordeeld voor onder andere ontorende behandeling en opzettelijke slagen met verzwarende omstandigheden door samen met enkele andere mannen het slachtoffer te onderwerpen aan ontorende behandelingen in een studentenkamer en hem slagen en verwondingen toe te dienen. Daarnaast werd verzoeker in augustus 2024 door de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk opnieuw veroordeeld voor mondelinge bedreigingen, verboden wapendracht en opzettelijke slagen en verwondingen omdat hij drie voorbijgangers heeft bedreigd met een mes en slagen en verwondingen heeft toegediend en in het politiekantoor vervolgens dreigde om een bom onder het politiekantoor te gooien. Uit deze veroordelingen blijkt reeds de gevaarlijke ingesteldheid

van verzoeker, een gebrek aan normbesef, een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van de slachtoffers en een duidelijke agressieve ingesteldheid.

Vervolgens herhaalt de Raad dat het Hof van Justitie in zijn arrest XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542 oordeelde dat hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking, des te meer de verwerende partij, respectievelijk de Raad rekening moeten houden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging. Zo kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering, ook al streven strafuitvoeringsmaatregelen een ander oogmerk na dan artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, van belang zijn bij de inschatting van de bedreiging.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden overwogen als volgt:

“Er kan in dit verband dienstig verwezen worden naar het karakter van de bewezen feiten van 5 en 6 augustus 2018. Ze getuigen van een gebrek aan normbesef en een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer. Er kan dit in dit verband verder verwezen worden naar de motivering die werd gebruikt in het vonnis van rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk. De rechtbank is van oordeel dat het door u en de andere beklaagden gebruikte geweld geen antwoord is op het geweld aangewend door het slachtoffer. De rechter achtte het onaanvaardbaar dat u en de drie andere beklaagden samenspannen om het slachtoffer een lesje te leren omdat hij een relatie had aangeknoopt met de echtgenote van derde beklaagde. Na deze feiten maakte u zich ook nog schuldig aan slagen en verwoningen ten aanzien van uw toenmalige vriendin met wie u een relatie had. De rechtbank ging niet in op uw verzoek om een werkstraf op te leggen gezien de aard en de ernst van de feiten. Bovendien achtte de rechtbank deze maatregel onvoldoende aangepast aan uw persoonlijkheid gezien u blijk had gegeven van een agressieve ingesteldheid. Een werkstraf zou u onvoldoende het besef bijbrengen om de ernst van de gepleegde en bewezen verklaarde feiten in te zien. Het hof van beroep van Gent achtte de door de rechter opgelegde straf wetmatig en passend en bevestigde het beroepen vonnis. Het hof oordeelde dat deze bestraffing absoluut noodzakelijk was om u tot blijvend normbesef bij te brengen en om verdere recidive in uw hoofd te voorkomen.

Daarnaast kan ook nog verwezen worden naar het karakter van de bewezen feiten van 29 februari 2024 en 19 mei 2024. Deze zijn ernstig. Ook deze feiten getuigen van een agressieve ingesteldheid en een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van anderen. Uit het vonnis blijkt dat u niet meer in aanmerking kon komen voor gewoon uitstel en dat uw eerder verleend probatie uitstel werd herroepen in 2022. Ook in het kader van dit dossier pleegde u nieuwe feiten nadat u onder voorwaarden was vrijgelaten. De rechtbank was van oordeel dat een streng signaal noodzakelijk was. Omdat een gevangenisstraf alleen niets zou verhelpen aan uw onderliggende problematieken werd deze gedeeltelijk met uitstel opgelegd. Het uitstel werd gekoppeld aan de naleving van probatievoorwaarden.

Bijkomend dient er op gewezen dat u ook op 1 oktober 2018 door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, reeds veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes maanden met uitstel voor mondelinge bedreiging met aanslag op personen of eigendommen waarop een criminele straf is gesteld en; bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat u de verschillende kansen die u werden geboden, om uw houding ten aanzien van de maatschappij te veranderen na uw eerste veroordeling, nooit heeft benut en dat u uit uw eerste veroordeling geen lessen heeft geleerd en zich onder meer gewapend in de maatschappij begeeft. De bewoordingen in de vonnissen en het arrest tonen ontegensprekelijk aan dat er sprake is van een criminele ingesteldheid in uw hoofd en dat het niet uitgesloten is dat u zijn crimineel gedrag niet nog eens zal herhalen.

U ging niet in op de oproeping om op het onderhoud te verschijnen in het kader van deze procedure. Door te weigeren om verklaringen af te leggen, toont u een manifest gebrek aan medewerking. U biedt geen enkel zicht op uw huidige situatie of op wat u hebt gedaan na uw laatste veroordeling. U bracht geen enkele indicatie bij waaruit moet blijken dat u in de toekomst niet opnieuw zal vervallen in crimineel gedrag. Doordat u zich niet hebt aangemeld voor het onderhoud kan immers niet worden nagegaan of u zich aan uw probatievoorwaarden hebt gehouden. U heeft geen respect getoond voor de fysieke integriteit van anderen en uw handelingen getuigden van een agressieve ingesteldheid. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen, waardoor er ontegensprekelijk een actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving kan worden vastgesteld.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet.”

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 49, § 2 van de Vreemdelingenwet, een beslissing moet nemen binnen de zestig werkdagen. Verzoeker voert aan dat er in ieder geval rekening moet worden gehouden met het grote tijdsverloop sinds de correctionele vervolgingen. Wanneer er geen beslissing is binnen een redelijke termijn worden de feiten geacht niet langer aan de orde te zijn als een actueel gevaar voor de openbare orde. Hij wijst erop dat de eerste veroordeling van het hof van beroep van Gent dateert van 20 oktober 2019 voor feiten van augustus 2018 en de brief van DVZ dateert van 2 december 2019. Verzoeker werd ook reeds eerder gehoord hierover op 8 december 2020 en 7 januari 2021.

De Raad merkt met de commissaris-generaal op dat de beslissingstermijn in artikel 49, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet een termijn van orde betreft en dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Verzoeker toont overigens niet aan benadeeld te zijn door de langere beslissingstermijn nu hij langer de status van vluchteling heeft kunnen behouden. Een schending van artikel 49, § 2 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond. Verzoeker toont met zijn betoog dat de feiten niet langer aan de orde zijn omwille van het overschrijden van de redelijke termijn ook niet aan op grond van welke wettelijke bepaling de commissaris-generaal geenszins toepassing kon maken van artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet, omdat voornoemd artikel begrensd zou zijn in de tijd. Uit bovenvermelde motivering blijkt duidelijk dat ook wordt verwezen naar het ernstig karakter van de bewezen feiten van 29 februari 2024 en 19 mei 2024, die wel degelijk recent zijn.

Verder dient te worden opgemerkt dat voor de beoordeling van het gevaar dat verzoeker voor de samenleving vormt, de commissaris-generaal – op de dag waarop hij zich uitsprekt over de intrekking van de vluchtelingenstatus – moet aantonen dat er sprake is van een werkelijke voldoende ernstige bedreiging, wat in casu is gebeurd zoals blijkt uit de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing. De vaststelling dat de intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus niet onmiddellijk gebeurde nadat het CGVS op de hoogte werd gebracht van de criminele feiten, is in deze irrelevant bij de beoordeling van het gevaar voor de samenleving in hoofde van verzoeker.

Verzoeker hekelt in zijn verzoekschrift dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over zijn gunstige detentiemaatregelen en over de bemiddeling met het slachtoffer. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen enkel element heeft aangebracht of voorgelegd waaruit deze gunstige detentiemaatregelen of een bemiddeling met het slachtoffer kunnen blijken. Verzoeker was, zoals blijkt uit het administratief dossier en het voorgaande, niet aanwezig bij het persoonlijk onderhoud van 9 april 2025 waardoor hij geen enkel zicht heeft geboden op zijn huidige situatie of op wat hij heeft gedaan na zijn laatste veroordeling en hoe zijn strafuitvoering is verlopen. Verzoeker bracht geen enkele indicatie bij waaruit moet blijken dat hij in de toekomst niet zal vervallen in crimineel gedrag. Doordat hij niet aanwezig was bij het persoonlijk onderhoud kon dan ook niet worden nagegaan of verzoeker zich aan zijn probatievoorwaarden heeft gehouden. Daargelaten het gegeven dat verzoeker niet aantoont dat hij op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud opnieuw in de gevangenis zat, moet worden opgemerkt dat dit gegeven alleen meer bovenstaande motivering en de motivering uit de bestreden beslissing bevestigt. De Raad merkt tevens op dat verzoeker in zijn verzoekschrift of aanvullende nota geen enkele duiding geeft of stukken voorlegt over gunstige detentiemaatregelen of bemiddeling met het slachtoffer.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoeker de verschillende kansen die hem werden geboden, om zijn houding ten aanzien van de maatschappij te veranderen, nooit heeft benut en dat hij uit zijn eerste veroordeling geen lessen heeft geleerd en zich onder meer gewapend in de maatschappij begeeft. De Raad treedt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en in zijn verweernota bij dat verzoekers persoonlijk gedrag, zijn verklaringen en houding, de bewoordingen in de verschillende vonnissen en neergelegde stukken ontegensprekelijk aantonen dat er sprake is van een criminele ingesteldheid in hoofde van verzoeker en dat het niet uitgesloten is dat hij zijn crimineel gedrag niet nog eens zal herhalen.

Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt onderstreept dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid waarbij hij niet schuwt anderen met geweld te bedreigen, van een gebrek aan normbesef en schuldinzicht en een volhoudende miskenning van rechterlijke beslissingen. De Raad concludeert dat er sprake is van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Aan de tweede, afzonderlijke voorwaarde om overeenkomstig artikel 55/3/1, §1, van de Vreemdelingenwet te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.

De toepassing van het evenredigheidsbeginsel

1. Nadat is aangetoond dat aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan is voldaan, dient ten slotte het evenredigheidsbeginsel in acht te worden genomen. Immers dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 14, lid 4, onder a) van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de lidstaat de mogelijkheid heeft om over te gaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus, doch dat hij er niet toe gehouden is van deze mogelijkheid gebruik te maken (zie naar analogie HvJ 24 juni 2015, H. T./Land Baden-Württemberg, C-373/13, ECLI:EU:C:2015:413, punt 72 en HvJ 22 september 2022, G.M./O.I.F. ea, C-159/21, ECLI:EU:C:2022:708, punt 81).

2. De Belgische wetgever heeft ervoor geopteerd om te voorzien in een tweeledig systeem, waarbij enerzijds de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, de vluchtelingenstatus kan intrekken en anderzijds de minister/staatssecretaris of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de verzoeker en hem, met inachtneming van het beginsel van non-refoulement, kan verwijderen. De loutere intrekking van de vluchtelingenstatus houdt derhalve niet in dat de verzoeker kan worden beschouwd als iemand die niet langer rechtmatig verblijft op het grondgebied. De verzoeker behoudt zijn verblijfsrecht en de daarmee samenhangende rechten en voordelen, zolang de minister of zijn gemachtigde niet heeft beslist er een einde aan te maken.

In de parlementaire voorbereidingen kan dienaangaande als volgt worden gelezen: *“Eenmaal de Commissaris-generaal de internationale beschermingsstatus heeft ingetrokken, valt deze vreemdeling onder het toepassingsgebied van de algemene bepalingen van Titel I van de wet. Naargelang de verblijfsstatus waarover de vreemdeling als begunstigde van internationale bescherming beschikt op het moment van de intrekking van zijn internationale beschermingsstatus (hetzij een verblijfsrecht van beperkte of onbeperkte duur, hetzij een meer duurzaam verblijf zoals een machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene), zullen de mogelijkheden voor de minister of zijn gemachtigde om een einde te maken aan het verblijf en de aard van de verwijderingsmaatregel verschillend zijn”* (zie wetsontwerp, *Parl.St.* Kamer 2014-2015, nr. 54-1730/001, p. 7-8).

3. Voor wat betreft de intrekking van de vluchtelingenstatus, conform artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, kan de minister of staatssecretaris of diens gemachtigde enkel tijdens het beperkt verblijf van de betrokken derdelander overgaan tot de beëindiging van het verblijf en hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. De rechtsbasis voor deze beëindiging van het verblijf is terug te vinden in artikel 11, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Luidens artikel 11, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet dient de minister of staatssecretaris of diens gemachtigde, wanneer hij overweegt dergelijke beslissing te nemen, rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Van zodra de verzoeker beschikt over een onbeperkt verblijfsrecht, kan diens verblijfsrecht enkel nog worden beëindigd op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, met name om redenen van openbare orde of nationale veiligheid (zie wetsontwerp, *Parl.St.* Kamer 2014-2015, nr. 54-1730/001, p. 7). Luidens artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet dient bij het nemen van dergelijke beslissing rekening te worden gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, evenals met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

4. Het Hof van Justitie heeft aangegeven dat wanneer de verwerende partij op grond van artikel 14, lid 4 van de Kwalificatierichtlijn beslist de vluchtelingenstatus in te trekken dit inhoudt dat de verzoeker die status wordt ontzegd, zodat hij niet of niet langer alle rechten en voordelen geniet, waarin hoofdstuk VII van die richtlijn voorziet, aangezien deze rechten en voordelen verbonden zijn aan die status. Het Hof van Justitie verduidelijkt hierbij dat de toepassing van artikel 14, lid 4 van voormelde richtlijn tot gevolg heeft dat de verzoeker de verblijfstitel wordt ontzegd, die artikel 24 van voormelde richtlijn verbindt aan de vluchtelingenstatus en zodoende kan worden beschouwd als iemand die niet langer rechtmatig op het grondgebied verblijft (HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 90 en 103-104).

5. Overeenkomstig artikel 14, lid 6 van de Kwalificatierichtlijn dient de lidstaat aan de verzoeker, niettegenstaande het verlies van zijn status, wel nog steeds verplicht ten minste de in voormelde bepaling vermelde rechten van het Verdrag van Genève toe te kennen, evenals de rechten uit dit Verdrag waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 67). De in artikel 14, lid 6 van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk opgesomde rechten uit het Verdrag van Genève hebben betrekking op non-discriminatie (artikel 3), vrijheid van godsdienst (artikel 4), bescherming van de eigendom van roerende en onroerende goederen

(artikel 13), rechtsingang (artikel 16), distributie (artikel 20), toegang tot openbaar onderwijs (artikel 22), administratieve bijstand (artikel 25), verstrekking van identiteitspapieren (artikel 27), non-discriminatie op fiscaal gebied (artikel 29), het niet-opleggen van strafsancties wegens onrechtmatige binnenkomst of verblijf (artikel 31) en bescherming tegen uitzetting (artikel 32) en het verbod op refoulement (artikel 33). Wat betreft de rechten uit het Verdrag waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is, kan worden verwezen naar het gestelde door de advocaat-generaal in de gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17 M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die hiervoor verwijst naar artikel 13 (roerende en onroerende goederen), artikel 20 (openbaar onderwijs), artikel 25 (administratieve bijstand), artikel 27 (identiteitspapieren) en artikel 29 (gelijke fiscale lasten), voor zover de betreffende lidstaat uit hoofde van artikel 42, lid 1 hiervan geen voorbehouden heeft gemaakt ten aanzien van de betreffende artikelen (zie HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, advies Adv. Gen., punten 112, 128, 130 en UNHCR, Comments on the European Commission Proposal for a Qualification Regulation COM (2016) 466, februari 2018, blz. 23, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/5a7835f24.html>, waarnaar wordt verwezen in voetnoot 70). Aan de Kwalificatierichtlijn mag ook in geen geval een uitlegging worden gegeven, die de lidstaten ertoe zouden aanzetten zich te onttrekken aan hun uit het Verdrag van Genève voortvloeiende internationale verplichtingen. Tevens doet de intrekking van de vluchtelingenstatus geen afbreuk aan de verplichting van de betrokken lidstaat om de relevante bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie na te leven, waarbij het onder meer gaat om de verplichtingen die zijn neergelegd in artikel 7, dat ziet op de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven, artikel 15, dat ziet op de vrijheid van beroep en het recht te werken, artikel 34, dat ziet op sociale zekerheid en sociale bijstand, en artikel 35, dat ziet op gezondheidszorg (HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 108-109). Nergens wordt bepaald dat deze rechten en voordelen uitsluitend kunnen worden of dienen te worden gevrijwaard door de commissaris-generaal.

6. Het Hof van Justitie heeft verder aangegeven dat, niettegenstaande het feit dat de intrekking van de vluchtelingenstatus inhoudt dat de verzoeker de verblijfstitel wordt ontzegd die is verbonden aan de vluchtelingstatus, de verzoeker mogelijk op een andere rechtsgrondslag legaal op het (Belgisch) grondgebied van de lidstaat in kwestie mag verblijven (zie HvJ 24 juni 2015, H. T./Land Baden-Württemberg, C-373/13, ECLI:EU:C:2015:413, punt 94). Artikel 14, lid 6 van de Kwalificatierichtlijn staat er in dergelijk geval geenszins aan in de weg dat die lidstaat waarborgt dat de verzoeker alle rechten geniet die het Verdrag van Genève aan de hoedanigheid van vluchteling verbindt (HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 106).

7. Deze omkadering in acht genomen, verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn arrest van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22 dat het evenredigheidsbeginsel inhoudt dat de bedreiging die de verzoeker vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt moet worden afgewogen tegen de rechten die, overeenkomstig de Kwalificatierichtlijn, moeten worden gewaarborgd aan personen die voldoen aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van voormelde richtlijn, met name aan vluchtelingen (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 67). Bij de beoordeling van het evenredigheidsbeginsel dient tevens rekening te worden gehouden met de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, waarbij de betrokken lidstaat met name moet nagaan of het mogelijk is om andere maatregelen vast te stellen, die de aan vluchtelingen gewaarborgde rechten en grondrechten minder aantasten, maar even doeltreffend zijn om de bescherming van de samenleving te waarborgen (ibid., punt 68). Het Hof van Justitie geeft hierbij aan dat de bevoegde autoriteit rekening zal moeten houden met het feit dat de intrekking van de vluchtelingenstatus inhoudt dat aan de verzoeker deze status wordt ontnomen, zodat hij niet langer over alle rechten en voordelen van de Kwalificatierichtlijn zal beschikken, maar dat de lidstaat nog steeds verplicht is om de betrokken derdelander ten minste de in artikel 14, lid 6 van voormelde richtlijn vermelde rechten toe te kennen, evenals de rechten uit het Verdrag van Genève waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is.

8. Aldus heeft de Belgische wetgever ervoor geopteerd om te voorzien in een systeem, waarbij de intrekking van de vluchtelingenstatus – omdat de verzoeker definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf en omdat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt – de aan vluchtelingen gewaarborgde rechten en grondrechten minder aantast, dan zoals voorzien in artikel 14, lid 4 en 6 van de Kwalificatierichtlijn. Tevens heeft de Belgische wetgever voorzien dat, wanneer de minister of staatssecretaris alsnog overgaat tot het beëindigen van het verblijf van de verzoeker, er een belangenafweging dient te worden gemaakt (zie supra).

9. Gelet op het voormelde, kan – en dit in tegenstelling tot het uitvoerig betoog in het verzoekschrift – niet worden vastgesteld dat in casu het evenredigheidsbeginsel onvoldoende in acht werd genomen. De Raad herhaalt dat huidige bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd.

De bestreden beslissing maakt verder geen inmenging uit in verzoekers privé-, familie- of gezinsleven. De schending van artikel 8 EVRM kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus houdt geen schending in van het desbetreffende artikel. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. Evenmin strekt de bestreden beslissing er toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van een partner wordt gescheiden. Verzoeker maakt met zijn betoog in het verzoekschrift, waarin hij overigens blote beweringen opwerpt omtrent de wens om al dan niet te gaan samenwonen “*met diens vrouw*”, niet aannemelijk dat zijn persoonlijke situatie en gezinssituatie op onevenredige wijze wordt aangetast door de intrekking van zijn vluchtelingenstatus.

3.3.8. Het is de Raad niet duidelijk en verzoeker licht ook op geen enkele wijze toe hoe het gegeven dat hij zich sinds 10 juni 2025 een Tijdelijk Werkervaringstraject volgt (aanvullende nota van 22 september 2025, stuk 5) van enige invloed is op de motieven van de bestreden beslissing. Hoe dan ook kan het gegeven dat verzoeker zich inzet in het kader van dit traject geen ander licht werpen op de voormelde vaststelling dat verzoeker werd veroordeeld omwille van een ernstig misdrijf.

3.3.9. Rekening houdend met het voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat zich een intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus, overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, opdringt omdat hij een gevaar vormt voor de samenleving en omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. In casu werd verzoeker definitief veroordeeld voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en vormt hij een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving. Er wordt niet aangetoond dat het evenredigheidsbeginsel in casu onvoldoende in acht werd genomen.

3.3.10. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 55/3/1, § 3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet intrekt, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu is de commissaris-generaal van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct, noch indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan.

Wat dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft, merkt de Raad volledigheidshalve op dat in het kader van het huidige beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de intrekking van de vluchtelingenstatus en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Hoewel in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt.

3.3.11. De Raad benadrukt dat huidige bestreden beslissing enkel strekt tot de intrekking van de vluchtelingenstatus, doch dat verzoeker nog steeds over de hoedanigheid van vluchteling beschikt. Een onderzoek naar de noodzaak of verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus dringt zich derhalve niet op.

3.3.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 55/3/1, §2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

A. DE SMET